

Садржај:

Увод 3

1. Тестирање хипотезе 4

1.1 Тестирање хипотезе о аритметичкој средини основног скупа 6

2. Процена пропорције основног скупа 8

Закључак 9

Литература 10

Увод

Струке, које своје нове закључке претежно изводе из података, у правилу полазе од узорка испитаника. На узорку се изводе мерења, с резултатима тих мерења се рачуна, добијају се информације у облику аритметичких средина, варијанти, пропорција и сличног, а онда се добијено жели проширити на популацију из које је узорак узет. Хипотеза знања представља нагађање, наслућивање и претпоставке које мотивирају истраживање. Из ове хипотезе, односно хипотезе истраживача (која је у правилу афирмативна) изводи се статистичка хипотеза. Статистичка хипотеза исказује се на начин да може бити вреднована статистичко-аналитичким поступцима. Статистичка хипотеза математички је израз који представља полазну основу на којој се темељи калкулација статистичког теста.

Тестирање хипотезе је статистички поступак којим се одређује да ли и колико поуздано расположиви подаци подупиру постављену претпоставку. Тестирање хипотеза, односно тестирање значајности у основи је поступак квантификације импресија о специфичној хипотези.

1. Тестирање хипотезе

Статистичка хипотеза је тврдња о величини параметра или о распореду популације чија се вероватност испитује помоћу случајног узорка. Поступак или правило којим се долази до одлуке о прихватању или неприхватању тврдње на темељу података из случајног узорка назива се тестирањем случајних хипотеза. Статистички тестови дијеле се на параметарске и непараметарске. При провођењу параметарских тестова узима се да су познати облик и карактеристике дистрибуције нумеричке варијабле у основном скупу. Непараметарски тестови то не захтевају, а примењиви су и када подаци нису вредности нумеричке варијабле, већ су нпр. модалитети ранг-варијабле. Сваки поступак тестирања полази од нулте хипотезе и алтернативне хипотезе. Садржај хипотеза одређује истраживач, а садржај алтернативне хипотезе увек је противреч садржају нулте хипотезе. Суд који извире из одлуке о прихватању или не прихватању нулте хипотезе је категоричан, јер се одлука доноси на темељу вредности из случајног узорка односно дела података. Стога се у поступку одлучивања могу појавити две врсте погрешака : погрешка типа I и погрешка типа II. Погрешка типа I почини се када се одбаца истинита нулта хипотеза. Прихвати ли се нулта хипотеза иако је лажна, почини се погрешка типа II .

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com